

I begyndelsen

Frede Fregne med alle hans venner lever her i vor tid, men historien startede i en helt anden tid. Det var en tid, hvor danskere havde et lidt anderledes sprog kaldet urnordisk eller oldernordisk, som Frede Fregne nok ville have sagt. Altså, der var engang:

Det var en lummer grå eftermiddag i vikingetiden. Luften var tung af fugt, og skyerne svævede tykke og truende over folket i den middelstore landsby. Der var en del røre. En flok landsbyboere samledes omkring en stor, barsk mand, der rømmede sig til tale.

- *Her er for meget uro blandt vor æt*, råbte den store mand, Höfdingi Toke.

En kraftig vind blæste et kort øjeblik ind over flokken og hev lidt i Tokes store fuldskæg.

- *Jeg har hidkaldt Håla-magikerene til hjælp*, fortsatte han og stirrede skulende ud over flokken. Der bredte sig en frygtsom sukken blandt de fleste af landsbyboerne.

Nu stillede to spinkle gamle mennesker sig frem, og flere i flokken trådte forskrækket nogle meter baglæns. Man behøvede blot at se en enkelt gang ind i de gamles dybe, mørke øjne for gysende at forstå, at dette ikke var helt almindelige mennesker.

- *Dette er trolddomskyndige Vølva simul Mara og Augu Vissio, og de agter at gøre sig kumml til lære for denne min æt med hirdmænd*, sagde Toke, og de to gamle bukkede kort for forsamlingen. Det betød noget i retning af, at heksen Mara og troldmanden Vissio ville anstrenge sig for at belære Tokes folk.

Thjodvi Snog, der stod blandt landsbybeboerne, fulgte med afsky de to trolddomskyndige. Han brød sig bestemt ikke om hekse og troldmænd, og havde tidligere prøvet at tale Höfdingi Toke fra sit forehavende. Han var faktisk temmelig vred over ikke at være blevet hørt.

Forsamlingen bemærkede med uro den fugtige vind, der pludseligt fejede hen over landsbyen. Det begyndte at regne på hustagene og vejene rundt omkring i landsbyen. Det var tunge dråber, der støjede en hel del, men af en eller anden grund faldt regnen ikke over forsamlingen. De kiggede forundrede på regnen og på hinanden, indtil de opdagede den gamle kvinde Mara. Hun stod smilende med vanvittigt stirrende, sorte øjne og bredte armene ud med håndfladerne opad. To vandstråler ramte ned fra skyerne i hver af hendes håndflader og forsvandt på forunderlig vis ind i hendes hænder. Det var virkelig en kraftdemonstration, der rykkede i forsamlingen. Folk vidste ikke, om de skulle løbe skræmte ud i regnen eller være vidne til denne uforståelige handling.

- *Ahr, trolddom!* sagde Thjodvi med foragt og gik skumlende fra forsamlingen ud i regnen. Her besluttede han surt med sig selv at gøre, hvad han kunne for at ødelægge de gamles trolddomsværk.

Det var ellers en storslået trolddomsplan, der blev sat i værk den kommende måneds tid. Mange af de håndværkslærde mænd, der var modige nok til at være i nærheden af magikerne, hjalp frivilligt med til grovforarbejdningen af værket. Der blev hugget i træ, smedet og gravet en hel del.

De to gamle trolddomskyndige opførte hver sin port, *raun* og *hlid*, dybt under jordens overflade i *haugr* med indgange fra særligt runeristede magiske kister. Portene førte til magiske verdener, hvor Tokes vikinger nu kunne lære om hjerteønskers kvaler og herved finde den rette tro.

Thjodvi Snog fulgte fra skjul de gamle trolddomskyndiges flid i ristningen af magiske runer. Han vidste ikke hvordan, han kunne ødelægge noget af værket uden at blive opdaget enten af de gamle eller af de hjælpende håndværkere. Og han vidste, at Toke ville blive morderlig vred på ham, hvis han blev opdaget. Thjodvi havde set Toke i kamp, og det var vist langt bedre at have Toke som sin ven.

Der var selvfølgelig en mulighed: - *Jeg kan smadre portene indefra*, sagde han til sig selv, men denne mulighed betragtede han kun som den sidste udvej.

Mara og Vissio havde et udmærket klarsyn og kendte godt Thjodvis mission, så de forberedte sig.

- *Det er ikke så godt for Thjodvi, hvis han beslutter sig at fuldføre sit værk,* sagde Vissio bekymret.

- *Jeg er klar over det,* svarede Mara, - *men hvad gør vi?*

- *Lad os meditere og se hans skæbnes ruter,* foreslog Vissio.

De to trolddomskyndige fulgte med deres magiske kunnen hjulet i Thjodvis sjæl, der førte langt ind i fremtiden og tilbage igen.

Da de begge vendte tilbage fra sjælerejsen, stirrede de sukkende på hinanden med mørke øjne.

- *Jeg så hans mulige død mange steder,* sagde Vissio, - *men jeg kan godt yde en hjælp.*

- *Ja,* sagde Mara, - *hvis ikke hans sjæl formildes, yder jeg også en hjælp. Jeg giver ham børnene til hjælp.*

- *Godt,* sagde Vissio, - *jeg giver ham kvinden, men det bliver en grim rejse for ham.*

Thjodvi Snog viste sig desværre fra sin uformildende side, og den nat portene var færdige, listede han ned til en af dem for at ødelægge den indefra. Portene befandt sig under jordens overflade.

Han stod i gangen foran den udvalgte port. Den stod faktisk på klem, så han trådte forsigtigt ind. Der var mørkt indenfor, og han tændte sin fakkell. Nu opdagede han, at han var kommet ind i en gang

magen til den, der var på den anden siden af porten. Han vendte sig for at øve sit værk, men porten var af en eller anden grund væk. Han troede, han var blevet lokket i en fælde, og voldsom vrede fik ham til i bersærk at banke råbende på væggen. Da han efter nogen tid frådende havde banket en revne i klippevæggen, var hans krop både blødende, gul og blå. Hans fakkelt gik ud, og meget træt gav han op og famlede sig i blinde igennem den støvede gang, der havde en hel del spindelvæv.

Dette var så en lidt rå start på historien. Men for Frede Fregne var det simpelthen begyndelsen til det mest fantastiske eventyr, så lad os nu komme i gang!

Frede Fregne

Små skyer strøg langsomt forbi solen, der pletvist skinnede ned på den lille danske forstad. Der var lange rækker med kedelige parcelhuse omkranset af kedelige ligusterhække med kedelige og alt for veltrimmede små haver og mennesker, der efter Frede Fregnes mening vel også måtte være kedelige. I et af disse parcelhuse boede Frede Fregne selv med sin far og mor.

Lige nu spankulerede han fløjtende hjemad, imens han tænkte over den kommende sommerferie. Han strøg en hånd igennem sin gulerodsfarvede hårtop og tænkte lidt på frække ord og sin nye lommekniv.

Frede Fregne var nået halvvejs hjem, da en lille hidsig hund pludselig begyndte at gø og knurre bag den ligusterhæk, han gik langs med. Selvom det ikke var første gang, det skete, blev Frede alligevel lidt forskrækket.

- *Åhr, for sedan, hvor irriterende*, sagde han og begyndte derpå at miave som en kat til hunden. Dette gjorde blot hunden endnu mere ilter, og den gøede som besat, indtil en eller anden bag hækken råbte: - *Hold kæft, køter!*

Frede Fregne tænke lidt over, hvorfor hunde mon altid skulle gø sådan ad folk, det var da egentligt godt dumt. Men kort tid efter glemte han alt om det og fortsatte fløjtende hjemad.

Nu ville nogen nogen nok spørge om 'Fregne' er Fredes rigtige navn, og hertil kan kun siges: Fredes helt rigtige navn er Frede Fregne Frederiksen. Måske havde Frede Fregne også 1293 fregner som baby, for ellers må man jo sige, at hans forældre var meget heldige med et passende navn.

Frede Fregne havde en masse venner. Det kunne måske for nogen lyde lidt underligt, når han tilsyneladende var så fræk. Men dem der kendte ham vidste, at han i virkeligheden var god nok indeni. Han bandede slet ikke, det var kun bandelignende ikke bandeord, og han prøvede tit på at være venlig, retfærdig, hjælpsom og god til at finde på lege.